

Arrest

nr. 65 546 van 11 augustus 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 en 31 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 19 april 2011 en 27 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en van attaché L. VAN EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker en tweede verzoekster kwamen op 3 februari 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden de volgende dag een asielaanvraag in. Derde verzoekster kwam op 14 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 25 februari 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 28 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw vrouw, L.(...) A.(...) (O.V. x.xxx.xxx), in het dorp Psedakh in Ingoesjetië.

Uw vrouw werkte al meer dan 15 jaar als verpleegster op de afdeling traumatologie van het Centraal Ziekenhuis van Malgobek. In juli 2008 vroeg uw schoonvader of uw vrouw zijn neef D.(...), die medische verzorging nodig had, wilde helpen. Zij verzorgde deze persoon gedurende twee weken. Op 11 september 2008 werd uw echtgenote door onbekende mannen gegrepen en meegenomen in een auto. Zij werd verplicht om een gewonde strijder te verzorgen. Dezelfde avond werd zij terug vrijgelaten. Op 31 juli 2009 werd uw vrouw opnieuw door onbekende meegenomen. Zij moest wederom een gewonde man verzorgen. Nadien werd ze met een auto in de buurt van het dorp afgezet. Diezelfde nacht kwamen gemaskerde en gewapende mannen naar uw huis. De mannen wilden uw vrouw meenemen voor ondervraging. Toen u dit probeerde te verhinderen, werd u ernstig geslagen. Uw vrouw werd meegenomen, terwijl u bewusteloos achterbleef. Toen u bijkwam, ging u naar uw buurman. Uw buurman bracht u vervolgens naar het ziekenhuis omdat u een ernstige hoofdwonde had. Toen u de volgende dag bijkwam, was uw vrouw reeds in het ziekenhuis. Ze vertelde u dat ze was ondervraagd over D.(...). Een politieagent kwam in het hospitaal een verslag opmaken. Uit angst vertelde u niet de ware toedracht. U vertelde dat u een ruzie onder vrienden had gekregen. Na drie weken werd u ontslagen uit het ziekenhuis. Op 15 januari 2010 werd uw vrouw opnieuw door onbekende mannen meegenomen nadat u van uw werk op weg was naar huis. Ze moest opnieuw een gewonde strijder verzorgen. Gezien deze nieuwe problemen, besloten u en uw echtgenote om te vluchten. Diezelfde avond bracht uw vriend R.(...) jullie naar een onderduikadres bij familie. Enkele dagen later kwam R.(...) melden dat uw huis vernield was en dat men naar jullie op zoek was.

Op 30 januari 2010 reisde u met de auto naar Oekraïne. Na een overnachting reisde u op 31 januari 2010 in het gezelschap van een Russisch-sprekende man met een auto door naar België. U stapte nog tweemaal over in een andere wagen. U beschikte niet over geldige reisdocumenten, maar u vermoedt dat er valse documenten werden gebruikt. U kwam aan in België op 3 februari 2010 en vroeg de volgende dag asiel aan.

In België vernam u dat u nog steeds wordt gezocht in Ingoesjetië. Uw schoonzus, Z.(...) A.(...) (O.V. x.xxx.xxx), liet u telefonisch weten dat er in maart en mei 2010 verschillende convocaties op naam van u en uw echtgenote waren toegekomen. Op 15 november 2010 kreeg uw schoonzus op haar werk bezoek van mannen die haar bedreigden. De mannen wilden weten waar u en uw echtgenote verbleven. Op 8 december 2010 kreeg uw schoonzus thuis opnieuw bezoek van mannen die naar u op zoek waren. Op 9 december 2010 vertrok zij uit Ingoesjetië. Op 14 december 2010 vroeg uw schoonzus asiel in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote, L.(...) A.(...) (O.V. x.xxx.xxx). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenote.

Uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Voor de bespreking van de overige documenten wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenote.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw schoonzus, Z.(...) A.(...) (O.V. x.xxx.xxx), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, K.(...) U.(...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~), in het dorp Psedakh in Ingoesjetië. U werkte al meer dan 15 jaar als verpleegster op de afdeling traumatologie van het Centraal Ziekenhuis van Malgobek.

In juli 2008 vroeg uw vader u of u zijn neef D.(...), die medische verzorging nodig had, wilde helpen. U verzorgde deze persoon gedurende twee weken bij uw vader thuis. Op 11 september 2008 werd u, op weg van uw werk naar huis, door onbekende mannen gegrepen en meegenomen in een auto. U werd geblinddoekt naar een kamer gebracht, waar u werd gedwongen om een gewonde man te verzorgen. Nadat u de gewonde medische verzorging had toegediend werd u met de auto in de buurt van uw dorp afgezet. U vermoedde dat D.(...) uw kwaliteiten als verpleegster aan andere strijders had aangeraden.

Op 31 juli 2009 werd u opnieuw door onbekenden meegenomen toen u na uw werk naar huis ging. U moest wederom een gewonde man verzorgen. Nadat u de man had verzorgd werd u met een auto in de buurt van uw dorp afgezet. Diezelfde nacht kwamen gemaskerde en gewapende mannen naar uw huis. De mannen namen u mee terwijl uw echtgenoot, die dit probeerde te verhinderen, zwaar werd afgetuigd. U werd vervolgens meegenomen naar een onbekende plaats, waar u vragen kreeg over de personen die u had verzorgd. U werd ook ondervraagd over D.(...), de neef van uw vader. De mannen dreigden dat men u en uw echtgenoot kwaad zou berokkenen indien u opnieuw hulp zou verschaffen aan gewonde personen. In de vroege ochtend werd u in de buurt van uw huis afgezet. Intussen was uw echtgenoot, die ernstige verwondingen had, door de buurman naar het ziekenhuis gebracht. Uw man moest drie weken in het hospitaal blijven. Een politieagent kwam in het hospitaal een verslag opmaken. Uit angst vertelde uw man dat hij een gewone ruzie had gehad.

Op 15 januari 2010 werd u opnieuw door onbekende mannen meegenomen nadat u van uw werk op weg was naar huis. U moest opnieuw een gewonde man verzorgen. Nadien werd u opnieuw in de buurt van uw huis afgezet. Gezien deze nieuwe problemen, besloten u en uw echtgenoot om te vluchten. Diezelfde avond bracht R.(...), een vriend van uw man, jullie naar een onderduikadres bij familie. Enkele dagen later kwam R.(...) melden dat uw huis vernield was en dat men naar u op zoek was.

Op 30 januari 2010 reisde u met de auto naar Oekraïne. Na een overnachting reisde u op 31 januari 2010 in het gezelschap van een Russisch-sprekende man met een auto door naar België. U stapte nog tweemaal over in een andere wagen. U kwam aan in België op 3 februari 2010 en vroeg de volgende dag asiel aan.

In België vernam u dat u nog steeds wordt gezocht in Ingoesjetië. Uw zus, Z.(...) A.(...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~), liet u telefonisch weten dat er in maart en mei 2010 verschillende convocaties op naam van u en uw echtgenoot waren toegekomen. Op 15 november 2010 kreeg uw zus op haar werk bezoek van mannen die haar bedreigden. De mannen wilden weten waar u verbleef. Op 8 december 2010 kreeg uw zus thuis opnieuw bezoek van mannen die naar u op zoek waren. Op 9 december 2010 vertrok zij uit Ingoesjetië. Op 14 december 2010 vroeg uw zus asiel in België.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat uw leven in Ingoesjetië in gevaar is omdat u onder dwang gewonde personen (vermoedelijk rebellen) hebt verzorgd. U werd bedreigd om dit niet aan de autoriteiten te vertellen. U

werd ook meegenomen door gemaskerde en gewapende mannen (vermoedelijk autoriteiten), die informatie wilden over de personen die u had verzorgd. U vreest dat u door beide groepen zult worden geïdendeerd.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nauwelijks iets kon vertellen over de neef van uw vader die u in juli 2008 zou hebben verzorgd. U beweerde nochtans dat het verzorgen van deze persoon aan de basis van al uw latere problemen lag. Het enige wat u over hem wist te vertellen was dat hij 'D(...)' zou heten en in Tsjetsjenië zou wonen. U schatte dat D(...) ongeveer 25 jaar oud was (CGVS 07/10/2010, p. 12-14). Het feit dat u zo weinig informatie kon geven over deze persoon lijkt om verschillende redenen niet geloofwaardig. Zo verklaarde u dat D(...) een neef van uw vader was. Gezien deze persoon een familielid is, mag dus redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer informatie kunt geven dan deze uiterst summiere beschrijving. Het niet geloofwaardig dat u absoluut geen idee bleek te hebben wat D(...)’s familienaam was, wat zijn patroniem was, hoe oud hij precies zou zijn of waar hij precies zou wonen in Tsjetsjenië. Toen u geconfronteerd werd met dit onredelijke gebrek aan kennis, antwoordde u dat u D(...)’s familienaam niet kende omdat hij nooit bij jullie aan huis kwam (CGVS 07/10/2010, p. 13). Deze uitleg is niet acceptabel. U verklaarde immers dat u deze persoon gedurende meer dan twee weken bijna dagelijks zou hebben verzorgd, toen hij bij uw vader thuis verbleef (CGVS 07/10/2010, p. 14). Indien u dit familielid inderdaad zo intensief zou hebben verzorgd, mag van u verwacht worden dat u meer over hem zou kunnen vertellen. Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u uw gebrek aan kennis door het feit dat u toen ‘geen vragen stelde’ (CGVS 07/10/2010, p. 14). Opnieuw lijkt deze uitleg niet aanvaardbaar. In een context waarbij een familielid van u ernstig gewond raakt, waarbij deze persoon twee weken in het huis van uw vader verblijft en u hem gedurende die tijd bijna dagelijks zou hebben verzorgd, is het niet geloofwaardig dat u zelfs geen elementaire dingen over deze persoon kon vertellen. Aansluitend moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u op 31 juli 2009 door de autoriteiten ondervraagd werd over uw samenwerking met rebellen. U vertelde dat men u ook vragen stelde over de neef van uw vader (CGVS 10/07/2010, p. 17). Indien u werkelijk over deze persoon ondervraagd werd, dan lijkt het weinig aannemelijk dat u de naam van de persoon waarover u ondervraagd werd of de reden waarom deze persoon gezocht werd niet zou kennen.

Ten tweede moet opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of u uw vader al dan niet inlichtte toen u in september 2007 door rebellen werd ontvoerd. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u uw vader aanvankelijk niet wou vertellen dat u ontvoerd was. Uw vader had immers een slechte gezondheid en u had schrik dat dit nieuws hem te veel zou belasten. Toch vertelde u uw vader uiteindelijk dat u ontvoerd was. U verklaarde dat uw vader veel spijt had dat hij u had gevraagd om zijn neef te verzorgen (CGVS 07/10/2010, p. 15-16). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u enkel aan uw man en uw zus had verteld dat u door strijders ontvoerd had. U zei: “Ik heb het nooit verteld. Hij zou dat niet kunnen verwerken.” (CGVS 16/02/2011, p. 4). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste versie (CGVS 16/02/2011, p. 4). Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan en geeft een bijkomende reden om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te betwijfelen.

Ten derde kon vastgesteld worden dat u en uw echtgenoot ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over het feit of jullie al dan niet overwogen om naar de autoriteiten te stappen om bescherming te zoeken. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot na uw tweede ontvoering door de strijders op 31 juli 2009 naar de autoriteiten wilde stappen om dit te melden. U verklaarde dat uw man aandrang om de ordediensten te verwittigen, maar dat u hem hiervan kon weerhouden (CGVS 07/10/2010, p. 16). Toen uw echtgenoot gevraagd werd of jullie toen hadden overwogen om de autoriteiten in te lichten, antwoordde hij echter ontkennend. Hij beweerde dat jullie daar toen zelfs niet aan hadden gedacht. Toen uw man vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaring, als zou hij hebben aangedrongen om de autoriteiten te verwittigen, ontkende hij dit. Hij zei dat u dat u dit misschien wel zo had aangevoeld (CGVS K(...) 20/01/2011, p. 13). Deze uitleg is weinig geloofwaardig gelet op de grote discrepantie tussen jullie verklaringen. De vaststelling dat u en uw echtgenoot een verschillend verhaal vertellen over het feit of jullie al dan niet zouden hebben overwogen om naar de autoriteiten te stappen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder.

Ten vierde werd een inconsistentie vastgesteld in de verklaringen van u en uw man voor wat betreft het moment waarop u en uw man het verband legden tussen uw ontvoering door de strijders en het feit dat u de neef van uw vader medische zorgen had toegediend. Zo verklaarde u dat u na uw eerste ontvoering op 11 september 2008 al meteen vermoedde dat dit incident iets te maken had met het verzorgen van D(...). U zou dus meteen de link gelegd hebben tussen uw eigen ontvoering en het feit dat u D(...) had verzorgd (CGVS 07/10/2010, p. 15). Uw echtgenoot vertelde echter een ander verhaal. Volgens hem beseften jullie pas na 31 juli 2009, het moment dat u voor een tweede keer werd ontvoerd

en vervolgens werd gearresteerd door de ordediensten, dat uw problemen iets te maken hadden met D.(...). Jullie zouden volgens hem de eerste keer dat u werd meegenomen niet hebben geweten waarom dit was gebeurd. (CGVS K.(...) 20/01/2011, p. 11). De vaststelling dat u en uw echtgenoot een verschillend verhaal vertellen over het moment waarop jullie een vermoeden kregen over de oorzaak van uw problemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is immers een wezenlijk verschil of jullie reeds na uw eerste ontvoering in september 2008 een vermoeden hadden dat uw problemen gelinkt waren aan D.(...), of, dat jullie pas een jaar later, na uw tweede ontvoering in juli 2009, een vermoeden kregen over de werkelijke toedracht van uw problemen.

Ten vijfde merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw reisroute niet geloofwaardig is. U beweerde dat u met een minibus vanuit Oekraïne tot België reisde. U en uw echtgenoot zouden jullie internationale paspoorten aan de chauffeur gegeven hebben. Na Oekraïne was er nog een grenscontrole. U bleek echter niet te weten of de reisdocumenten die voor jullie werden gebruikt jullie eigen naam of een andere naam bevatten. (CGVS 07/10/2010 p.7, 11-12; CGVS K.(...) 20/01/2011, p.5) Daarnaast bleek uw echtgenoot niet te weten of er visum voorzien was. Daarenboven zouden jullie evenmin afspraken hebben gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole (CGVS K.(...) 20/01/2011, p.5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de naam in het reisdocument dat voor u gebruikt werd of de aard van het visum niet zou kennen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet het Commissariaat-generaal besluiten dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Bovendien kunnen documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde deze conclusie niet wijzigen.

Uw Russisch paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw zoon en dochter staven uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Uw diploma, uw getuigschrift en uw werkboekje attesteren het feit dat u een opleiding als verpleegster genoot en dat u werkte in de Afdeling Traumatologie van het Districtsziekenhuis in Malgobek. Dit wordt evenmin betwijfeld.

Daarnaast legde vier convocaties voor om te bewijzen dat u en uw man op 12 maart 2010 en op 17 mei 2010 werden opgeroepen om te getuigen voor de stedelijke rechtbank in Malgobek. Volgens u werden jullie opgeroepen in de zaak van een zekere A.(...). U bleek echter niet te weten wie deze persoon was, noch waarom deze naam op een convocatie op uw beider naam vermeld is. (CGVS 07/10/2010 p.10) Deze convocaties kunnen dus niet gelden als een bewijs van uw bewering dat u en uw echtgenoot door de autoriteiten zou worden gezocht omdat u als verpleegster rebellen zou hebben verzorgd.

Verder legde u een attest voor van de Afdeling Traumatologie van het Districtsziekenhuis in Malgobek om te bewijzen dat uw echtgenoot van 1 augustus 2009 tot 21 augustus 2009 werd opgenomen in het ziekenhuis. Dit attest vermeldt dat uw man "volgens de woorden van [zijn] begeleiders werd geslagen door de ordediensten". Hij zou daarbij een ernstig hoofdletsel hebben opgelopen. Nog volgens dit attest werd hij binnengebracht in het ziekenhuis door familieleden. Gelet op het feit dat de vermelding van de omstandigheden enkel gebaseerd is op de mondelinge verklaringen van personen met wie uw man familiale banden heeft, dient te worden besloten dat de bewijswaarde ervan zeer gering is. De bewijswaarde van het attest wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat er geen datum van afgifte of opstellen vermeld staat. Voorts kan worden opgemerkt dat dit attest werd uitgereikt door hetzelfde ziekenhuis en door dezelfde afdeling waar u ook als verpleegster werkzaam was. Dit attest werd ondertekend door de arts A. D.(...), uw kennis en rechtstreekse baas op het werk (CGVS 10/07/2010, p.10). Bovendien blijkt uit dit attest geenszins dat u meerdere malen zou zijn meegenomen door de rebellen en de autoriteiten. Deze vaststellingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat ook dit medisch attest niet als een afdoende bewijs van uw asielrelaas kan worden gezien. Gelet op de hierboven vermelde, herhaaldelijke tegenstrijdigheden en inconsistenties in het relaas van u en uw man, kan dit document geenszins volstaan om de geloofwaardigheid ervan te herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze

slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenoot, K.(...) U.(...) (O.V. x.xxx.xxx), en uw zus, Z.(...) A.(...) (O.V. x.xxx.xxx), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van derde verzoekster:

A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw vader in uw ouderlijke huis in het dorp Psedakh in Ingoesjetië.

Uw zus, L.(...) A.(...) (O.V. x.xxx.xxx), werkte al meer dan 15 jaar als verpleegster op de afdeling traumatologie van het Centraal Ziekenhuis van Malgobek. In juli 2008 vroeg uw vader of L.(...) zijn neef D.(...), die medische verzorging nodig had, wilde helpen. Zij verzorgde deze persoon gedurende twee weken. Op 11 september 2008 werd uw zus door onbekende mannen gegrepen en meegenomen in een auto. Zij werd verplicht om een gewonde strijder te verzorgen. Op 31 juli 2009 werd uw zus opnieuw door onbekenden meegenomen. Zij moest wederom een gewonde man verzorgen. Nadien werd ze met een auto in de buurt van het dorp afgezet. Diezelfde nacht werd zij meegenomen door de autoriteiten, die haar vragen stelden over D.(...). Uw schoonbroer, K.(...) U.(...) (O.V. x.xxx.xxx), werd toen ernstig toegetakeld. Hij moest voor drie weken in het ziekenhuis worden opgenomen. In januari 2010 verdwenen uw zus en haar echtgenoot. Later hoorde u dat zij op 15 januari 2010 opnieuw door onbekende mannen was meegenomen. Ze moest opnieuw een gewonde strijder verzorgen. Gezien deze nieuwe problemen, besloot zij om samen met haar echtgenoot te vluchten. Ze dook onder en vertrok op 30 januari 2010 uit Ingoesjetië. Op 4 februari 2010 en vroegen uw zus en haar echtgenoot dag asiel aan in België.

In maart 2010 kwam een wijkagent convocaties brengen op naam van uw zus en uw schoonbroer. Gezien zij niet thuis waren, bezorgde hij deze aan u. In mei 2010 kwam de wijkagent opnieuw convocaties brengen. U bracht uw zus hier telefonisch van op de hoogte. In september 2010 stuurde u de convocaties per fax naar uw schoonzus in België. In oktober 2010 stuurde u ook de originelen per post naar België.

Op 15 oktober 2010 kreeg u op uw werk bezoek van twee onbekende mannen die u bedreigden. De mannen wilden weten waar uw zus en haar echtgenoot verbleven. Ze waren op de hoogte dat u iets naar hen had verstuurd. Na deze gebeurtenis ging u niet meer werken omdat u te veel stress had. Op 8 december 2010 kreeg u 's nachts bezoek van drie onbekende mannen. Ze vroegen waar uw zus verbleef. De mannen vertelden dat één van hun vrienden door toedoen van uw zus in de gevangenis beland was. U werd bedreigd met een pistool. Na hun vertrek belde u naar een vriend, die u aanraade om te vluchten.

Op 9 december 2010, de dag na de inval, vertrok u uit Ingoesjetië. U reisde met een taxi naar de stad Pyatigorsk in Rusland. De volgende dag nam u de trein richting Oekraïne. In Oekraïne werd u opgewacht door een man die u naar plaats bracht waar u kon overnachten. Op 11 december 2010 vertrok u met de auto vanuit Oekraïne naar België. U kende geen problemen om Europa binnen te komen. U gaf uw eigen reispaspoort aan de chauffeur. U weet niet of er een visum in uw reispaspoort geplaatst werd. Op 14 december 2010 kwam u aan in België. U vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zus, L.(...) A.(...) (O.V. ~~x.xxx.xxx~~). U bent van Tsjetsjeense afkomst maar woonde net als uw zus in Ingoesjetië, waar u een permanente verblijfsregistratie had. (CGVS 16/02/2011, p.3) In het kader van de door uw zus ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Voormelde beslissing inzake de asielaanvraag van uw zus bevat de volgende motieven:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet."

"U vreest dat uw leven in Ingoesjetië in gevaar is omdat u onder dwang gewonde personen (vermoedelijk rebellen) hebt verzorgd. U werd bedreigd om dit niet aan de autoriteiten te vertellen. U werd ook meegenomen door gemaskerde en gewapende mannen (vermoedelijk autoriteiten), die informatie wilden over de personen die u had verzorgd. U vreest dat u door beide groepen zult worden gevisieerd."

"Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas."

"Ten eerste is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nauwelijks iets kon vertellen over de neef van uw vader die u in juli 2008 zou hebben verzorgd. U beweerde nochtans dat het verzorgen van deze persoon aan de basis van al uw latere problemen lag. Het enige wat u over hem wist te vertellen was dat hij 'D.(...)' zou heten en in Tsjetsjenië zou wonen. U schatte dat D.(...) ongeveer 25 jaar oud was (CGVS 07/10/2010, p. 12-14). Het feit dat u zo weinig informatie kon geven over deze persoon lijkt om verschillende redenen niet geloofwaardig. Zo verklaarde u dat D.(...) een neef van uw vader was. Gezien deze persoon een familielid is, mag dus redelijkerwijs van u verwacht worden dat u meer informatie kunt geven dan deze uiterst summiere beschrijving. Het niet geloofwaardig dat u absoluut geen idee bleek te hebben wat D.(...)'s familienaam was, wat zijn patroniem was, hoe oud hij precies zou zijn of waar hij precies zou wonen in Tsjetsjenië. Toen u geconfronteerd werd met dit onredelijke gebrek aan kennis, antwoordde u dat u D.(...)'s familienaam niet kende omdat hij nooit bij jullie aan huis kwam (CGVS 07/10/2010, p. 13). Deze uitleg is niet acceptabel. U verklaarde immers dat u deze persoon gedurende meer dan twee weken bijna dagelijks zou hebben verzorgd, toen hij bij uw vader thuis verbleef (CGVS 07/10/2010, p. 14). Indien u dit familielid inderdaad zo intensief zou hebben verzorgd, mag van u verwacht worden dat u meer over hem zou kunnen vertellen. Toen u hiermee werd geconfronteerd, verklaarde u uw gebrek aan kennis door het feit dat u toen 'geen vragen stelde' (CGVS 07/10/2010, p. 14). Opnieuw lijkt deze uitleg niet aanvaardbaar. In een context waarbij een familielid van u ernstig gewond raakt, waarbij deze persoon twee weken in het huis van uw vader verblijft en u hem gedurende die tijd bijna dagelijks zou hebben verzorgd, is het niet geloofwaardig dat u zelfs geen elementaire dingen over deze persoon kon vertellen. Aansluitend moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u op 31 juli 2009 door de autoriteiten ondervraagd werd over uw samenwerking met rebellen. U vertelde dat men u ook vragen stelde over de neef van uw vader (CGVS 10/07/2010, p. 17). Indien u werkelijk over deze persoon ondervraagd werd, dan lijkt het weinig aannemelijk dat u de naam van de persoon waarover u ondervraagd werd of de reden waarom deze persoon gezocht werd niet zou kennen."

"Ten tweede moet opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het feit of u uw vader al dan niet inlichtte toen u in september 2007 door rebellen werd ontvoerd. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u uw vader aanvankelijk niet wou vertellen dat u ontvoerd was. Uw vader had immers een slechte gezondheid en u had schrik dat dit nieuws hem te veel zou belasten. Toch vertelde u uw vader uiteindelijk dat u ontvoerd was. U verklaarde dat uw

vader veel spijt had dat hij u had gevraagd om zijn neef te verzorgen (CGVS 07/10/2010, p. 15-16). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u enkel aan uw man en uw zus had verteld dat u door strijders ontvoerd had. U zei: "Ik heb het nooit verteld. Hij zou dat niet kunnen verwerken." (CGVS 16/02/2011, p. 4). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste versie (CGVS 16/02/2011, p. 4). Deze tegenstrijdigheid blijft dus bestaan en geeft een bijkomende reden om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te betwijfelen."

"Ten derde kon vastgesteld worden dat u en uw echtgenoot ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over het feit of jullie al dan niet overwogen om naar de autoriteiten te stappen om bescherming te zoeken. Zo verklaarde u dat uw echtgenoot na uw tweede ontvoering door de strijders op 31 juli 2009 naar de autoriteiten wilde stappen om dit te melden. U verklaarde dat uw man aandrong om de ordediensten te verwittigen, maar dat u hem hiervan kon weerhouden (CGVS 07/10/2010, p. 16). Toen uw echtgenoot gevraagd werd of jullie toen hadden overwogen om de autoriteiten in te lichten, antwoordde hij echter ontkennend. Hij beweerde dat jullie daar toen zelfs niet aan hadden gedacht. Toen uw man vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaring, als zou hij hebben aangedrongen om de autoriteiten te verwittigen, ontkende hij dit. Hij zei dat u dat u dit misschien wel zo had aangevoeld (CGVS K.(...) 20/01/2011, p. 13). Deze uitleg is weinig geloofwaardig gelet op de grote discrepantie tussen jullie verklaringen. De vaststelling dat u en uw echtgenoot een verschillend verhaal vertellen over het feit of jullie al dan niet zouden hebben overwogen om naar de autoriteiten te stappen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen nog verder."

"Ten vierde werd een inconsistentie vastgesteld in de verklaringen van u en uw man voor wat betreft het moment waarop u en uw man het verband legden tussen uw ontvoering door de strijders en het feit dat u de neef van uw vader medische zorgen had toegediend. Zo verklaarde u dat u na uw eerste ontvoering op 11 september 2008 al meteen vermoedde dat dit incident iets te maken had met het verzorgen van D.(...). U zou dus meteen de link gelegd hebben tussen uw eigen ontvoering en het feit dat u D.(...) had verzorgd (CGVS 07/10/2010, p. 15). Uw echtgenoot vertelde echter een ander verhaal. Volgens hem beseften jullie pas na 31 juli 2009, het moment dat u voor een tweede keer werd ontvoerd en vervolgens werd gearresteerd door de ordediensten, dat uw problemen iets te maken hadden met D.(...). Jullie zouden volgens hem de eerste keer dat u werd meegenomen niet hebben geweten waarom dit was gebeurd. (CGVS K.(...) 20/01/2011, p. 11). De vaststelling dat u en uw echtgenoot een verschillend verhaal vertellen over het moment waarop jullie een vermoeden kregen over de oorzaak van uw problemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is immers een wezenlijk verschil of jullie reeds na uw eerste ontvoering in september 2008 een vermoeden hadden dat uw problemen gelinkt waren aan D.(...), of, dat jullie pas een jaar later, na uw tweede ontvoering in juli 2009, een vermoeden kregen over de werkelijke toedracht van uw problemen."

"Ten vijfde merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw reisroute niet geloofwaardig is. U beweerde dat u met een minibus vanuit Oekraïne tot België reisde. U en uw echtgenoot zouden jullie internationale paspoorten aan de chauffeur gegeven hebben. Na Oekraïne was er nog een grenscontrole. U bleek echter niet te weten of de reisdocumenten die voor jullie werden gebruikt jullie eigen naam of een andere naam bevatten. (CGVS 07/10/2010 p.7, 11-12; CGVS K.(...) 20/01/2011, p.5) Daarnaast bleek uw echtgenoot niet te weten of er visum voorzien was. Daarenboven zouden jullie evenmin afspraken hebben gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole (CGVS K.(...) 20/01/2011, p.5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de naam in het reisdocument dat voor u gebruikt werd of de aard van het visum niet zou kennen."

"Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet het Commissariaat-generaal besluiten dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Bovendien kunnen documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde deze conclusie niet wijzigen."

"Uw Russisch paspoort, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw zoon en dochter staven uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. Uw diploma, uw getuigschrift en uw werkboekje attesteren het feit dat u een opleiding als verpleegster genoot en dat u werkte in de Afdeling Traumatologie van het Districtsziekenhuis in Malgobek. Dit wordt evenmin betwijfeld."

"Daarnaast legde vier convocaties voor om te bewijzen dat u en uw man op 12 maart 2010 en op 17 mei 2010 werden opgeroepen om te getuigen voor de stedelijke rechtbank in Malgobek. Volgens u werden jullie opgeroepen in de zaak van een zekere A.(...). U bleek echter niet te weten wie deze persoon was, noch waarom deze naam op een convocatie op uw beider naam vermeld is. (CGVS 07/10/2010 p.10) Deze convocaties kunnen dus niet gelden als een bewijs van uw bewering dat u en uw echtgenoot door de autoriteiten zou worden gezocht omdat u als verpleegster rebellen zou hebben verzorgd."

"Verder legde u een attest voor van de Afdeling Traumatologie van het Districtsziekenhuis in Malgobek om te bewijzen dat uw echtgenoot van 1 augustus 2009 tot 21 augustus 2009 werd opgenomen in het ziekenhuis. Dit attest vermeldt dat uw man "volgens de woorden van [zijn] begeleiders werd geslagen door de ordediensten". Hij zou daarbij een ernstig hoofdletsel hebben opgelopen. Nog volgens dit attest werd hij binnengebracht in het ziekenhuis door familieleden. Gelet op het feit dat de vermelding van de omstandigheden enkel gebaseerd is op de mondelinge verklaringen van personen met wie uw man familiale banden heeft, dient te worden besloten dat de bewijswaarde ervan zeer gering is. De bewijswaarde van het attest wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat er geen datum van afgifte of opstellen vermeld staat. Voorts kan worden opgemerkt dat dit attest werd uitgereikt door hetzelfde ziekenhuis en door dezelfde afdeling waar u ook als verpleegster werkzaam was. Dit attest werd ondertekend door de arts A. D.(...), uw kennis en rechtstreekse baas op het werk (CGVS 10/07/2010, p.10). Bovendien blijkt uit dit attest geenszins dat u meerdere malen zou zijn meegenomen door de rebellen en de autoriteiten. Deze vaststellingen doen het Commissariaat-generaal besluiten dat ook dit medisch attest niet als een afdoende bewijs van uw asielrelaas kan worden gezien. Gelet op de hierboven vermelde, herhaaldelijke tegenstrijdigheden en inconsistenties in het relaas van u en uw man, kan dit document geenszins volstaan om de geloofwaardigheid ervan te herstellen."

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetïë, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetïë niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetïë actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetïë aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

"Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

Er dient hier nog aan te worden toegevoegd dat het ook in uw geval niet geloofwaardig is dat u nagenoeg niets kon vertellen over D.(...), de neef van uw vader die gedurende twee weken in uw huis zou zijn verzorgd. Het enige wat u over hem wist te vertellen was dat hij 'D.(...)' zou heten en in Tsjetsjenië zou wonen. U schatte dat D.(...) ongeveer 25 jaar oud was. Behalve een vage beschrijving van zijn uiterlijk, kon u verder niets over deze persoon vertellen. Toen u geconfronteerd werd met dit onredelijke gebrek aan kennis, antwoordde u dat u niet meer kon vertellen omdat u deze persoon toen voor het eerst en het laatst zag (CGVS, p. 10-11). Deze uitleg is niet acceptabel. Ten eerste verklaarde u dat deze persoon een familielid was, namelijk de neef van uw vader. Ten tweede vertelde u dat deze persoon gedurende twee weken in uw eigen huis verbleef, terwijl uw zus hem verzorgde. In deze context is het dus niet geloofwaardig dat u zelfs geen elementaire dingen over deze persoon zou kunnen vertellen.

Daarenboven merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw reisroute niet geloofwaardig is. U beweerde dat u met een auto vanuit Oekraïne tot België reisde. U wist echter niet of uw paspoort was voorzien van een visum (CGVS, p. 5). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de aard van het visum in uw paspoort niet zou kennen.

Uw Russisch paspoort, uw geboorteakte en het attest van medische verzekering attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet betwist wordt. De twee medische attesten die uw voorlegde, vermelden volgens uw verklaringen dat u lijdt aan polyarthritis en dat u een prothese kreeg. Dit houdt echter geen verband met uw asielrelaas. Tenslotte, voor wat betreft uw herhaaldelijke bewering dat u

aan geheugenverlies lijdt omwille van uw ziekte, moet opgemerkt worden dat u dit niet kunt staven aan de hand van een objectief medisch attest. De medische attesten die u voorlegde, vermelden volgens uw verklaringen louter dat u behandeld werd voor polyarthritis. U stelt dat deze attesten geen melding maken van eventuele geheugenproblemen (CGVS, p. 4).

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw schoonbroer, K.(...) U.(...) (O.V. x.xxx.xxx), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. Eerste verzoeker diende op 21 maart 2011 een verzoekschrift in tegen de ten aanzien van hem genomen beslissing. Daarna diende eerste verzoeker samen met tweede en derde verzoekster op 31 maart 2011 een tweede verzoekschrift in. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2.2. Ter terechtzitting zijn tweede en derde verzoekster, hoewel geldig opgeroepen, niet aanwezig, noch vertegenwoordigd. De aanwezige raadsman vertegenwoordigt enkel eerste verzoeker.

2.3. De verwerende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.4. Gelet op het verstek van de tweede en derde verzoekende partij, dient het beroep enkel ten gronde behandeld te worden voor zover het betrekking heeft op eerste verzoeker.

2.5. Per aangetekend schrijven d.d. 28 juli 2011 maakten eerste verzoeker en tweede verzoekster bijkomende stukken over aan de Raad. Aangezien dit schrijven na de sluiting van de debatten werd verzonden en geen verzoek tot heropening der debatten bevat, dient voormeld schrijven en zijn bijlagen uit de debatten te worden geweerd.

3. Over het verzoek om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen

3.1. In de inleidende paragrafen van het verzoekschrift van 31 maart 2011 houden verzoekers een betoog over het onderscheid tussen de Nederlandstalige en de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij benadrukken verder dat zij recht moeten hebben op een effectief rechtsmiddel en vragen om de eenheid van rechtspraak te verzekeren dat de zaak door de algemene vergadering zou worden behandeld.

3.2. De Raad merkt op dat in artikel 39/12 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is omschreven onder welke omstandigheden een zaak kan verwezen worden naar de algemene vergadering en wie hiertoe het initiatief kan nemen. Het initiatiefrecht komt niet toe aan de verzoekende partij. Bijgevolg dient op de vraag van verzoekers niet te worden ingegaan. Volledigheidshalve merkt de Raad ook op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de

artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsverplichting en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ten slotte voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan. Verzoekers merken op dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat *“de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst”*. Daarnaast stellen zij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de gegronde vrees die zij hebben voor hun leven. Verzoekers, die ervan overtuigd zijn dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst en die, zo stellen ze, niet alleen vanuit hun uitgebreide persoonlijke ervaring spreken, doch ook vanuit het feit dat uit de hedendaagse situatie blijkt dat in hun land (van herkomst) zich nog steeds ernstige misbruiken voordoen, opperen voorts dat het CEDOCA-document correct is, maar totaal verkeerd geïnterpreteerd. Immers, zo merken ze op, is de conclusie onjuist. Zij verwijzen hiervoor in de eerste plaats naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal: *“de situatie in Tsjetsjenië lijkt complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter”*. Vervolgens verwijzen ze naar de ‘Subject related briefing “Russische federatie/Tsjetsjenië” aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië’ en naar het standpunt van UNHCR in het Duits van 7 april 2009, getiteld *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*. Meer specifiek wijzen ze op de risicoprofielen die in deze documenten naar voor worden gebracht. Verzoekers merken ook op dat er in principe noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland een binnenlands vluchtalternatief is. Verzoekers herinneren vervolgens aan een welbepaalde passage die ze citeren en die volgens hen de wijze woorden bevat van *“de Voorzitter uit de actualiteit van de conventie van Genève”* en omschrijven het als *“het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*. Verzoekers, die opmerken dat ze in volheid van rechtsmacht wensen gehoord te worden, merken verder op dat inzake beslissingen van de commissaris-generaal de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, wat wil zeggen dat deze het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de commissaris-generaal genomen beslissingen, ongeacht het motief waarop laatstgenoemde de bestreden beslissing heeft gesteund. Tevens wijzen ze erop dat door de devolutieve werking van het beroep de Raad niet gebonden is door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Verzoekers, die stellen dat essentieel dient waargenomen te worden dat zij tijdens hun verhoor aan de commissaris-generaal een omstandig relaas hebben gegeven omtrent het gebeurde en dat zij derhalve aan de bewijslast hebben voldaan, laten voorts gelden dat *“rekening gehouden met de actuele complexe situatie in Tsjetsjenië dat de door de betrokken vreemdeling gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet ernstig zijn”*. Aldus zijn, zo vervolgen ze, de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal niet afdoende gemotiveerd. In verband met de standaardmotivatie over de situatie in hun land van herkomst wensen verzoekers nog op te merken dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling. In een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstantie (OPHRA, in eerste aanleg), kan men, aldus verzoekers, lezen dat *“het totale percentage van bescherming voor mensen die van de Russische Federatie komende zijn 18 procent bedraagt waarvan (zie bladzijde 24 van het rapport 9,4 percent die het statuut volgens de conventie van Genève krijgen en 6,8% die subsidiaire bescherming krijgen en zegt verder op bladzijde 15 van het rapport dat 80% andere asielaanvragers uit de Russische Federatie zijnde 2247 dossier Tsjetsjenen zijn (of mensen afkomstig uit de Noord Kaukasus)”*. Verzoekers halen vervolgens cijfers aan inzake de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus in Oostenrijk en Polen en opperen dat daar tegenover de standaardmotivatie van het Commissariaat-generaal staat: *“de situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan normaal een kopie in het administratief dossier zal zijn bijgevoegd; de gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit- Het dagelijks*

bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen; tienduizenden 'Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië; de gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd; ... (sic)'. Volgens verzoekers baart de veiligheidssituatie in de Noord-Kaukasus grote zorgen. Ze wijzen er in dit verband op dat afgelopen zomer afscheid is moeten genomen worden van N.E., een gedreven mensenrechtenactiviste in Tsjetsjenië die vaak de laatste strohalm betekende voor de vele slachtoffers van afpersing, ontvoering of foltering; dat zij op 15 juli 2009 vermoord werd door gewapende mannen, dat een maand later het echtpaar D.-S. werd vermoord, dat S. voor de hulporganisatie "Red onze Generatie" werkte en dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert die door deze moorden op mensenrechtenactivisten een totaalkarakter heeft aangenomen. Verzoekers merken daarna op dat de studiedienst van het Commissariaat-generaal, Cedoca genaamd, een zogeheten 'Subject related briefing' heeft gepubliceerd aangaande de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De geciteerde bronnen zijn, zo menen ze, zeer relevant, doch de woordkeuze in het document laat erg veel ruimte over voor een eigen interpretatie van de mensen die over de asielaanvragen moeten oordelen. Bij een lezing van de briefing zou men, aldus verzoekers, kunnen concluderen dat de situatie ten goede is gewijzigd voor de gewone bevolking. Echter, zo vervolgen ze, wordt bij het raadplegen van de rijkelijk vermelde bronnen duidelijk dat er in Tsjetsjenië totale wetteloosheid en straffeloosheid heerst. De eerste zin van het document, "sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd", zou naar hun mening dan ook onmiddellijk gevolgd moeten worden door de zinsnede "maar niet ten goede van de burgerbevolking", dit om meteen duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse. Verzoekers merken vervolgens op dat er dagelijks in de hele Noord-Kaukasische regio een tiental doden door geweld vallen, dat de toedracht van buitengerechtelijke executies, brandstichting, ontvoering of onwettige detentie en foltering niet of onvoldoende onderzocht wordt door de gerechtelijke instanties, waardoor er totale wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat dit ook de reden is waarom er ondanks de "drastisch veranderde situatie" mensen blijven vluchten naar onze contreien. Ze stellen ook dat de verwerende partij vergeet te kijken naar het journaal, dat zij zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug en dat vluchtelingen een eerlijke kans moeten krijgen op een gedegen studie van hun asielaanvraag, met inachtneming van de complexiteit van de situatie en hun vaak getraumatiseerde toestand. Verzoekers merken verder op dat Cedoca in het rapport zelf stelt dat "niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen; deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter" en stellen zich vervolgens de vraag of er dan geen risico meer is voor een onmenselijke behandeling. Tevens opperen ze dat "als de Raad voor vreemdelingenbetwistingen in een Arrest zich nog baseerde op het Algemeen ambtsbericht van 2008 om subsidiaire bescherming te geven louter op basis dit rapport, dan is het duidelijk dat subsidiaire bescherming nodig is", dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is en dat wat de bronnen van de verwerende partij betreft, het probleem is dat in Tsjetsjenië een sfeer van ontzettende angst heerst waardoor geen of moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie in Tsjetsjenië zelf, nu geen enkele Tsjetsjeense bron nog iets durft te zeggen. Verzoekers voegen hieraan toe dat elk gezin persoonlijk verantwoordelijk wordt gesteld voor leden die in de bergen zouden zitten, dat hun huizen in brand worden gestoken indien zij hun familieleden in de bergen niet weten te overtuigen om zich aan te geven, dat iedere werkende 50% van zijn loon moet afstaan aan het Kadyrov fonds, dat Kadyrov rivalen uitschakelt en Tsjetsjenen uit de diaspora probeert terug te halen, dat hij een speciale dienstcel terugkeer inrichtte en dat Europa hierdoor een totaal verkeerd beeld krijgt over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Voor bijkomende informatie over de angstsfeer die in Tsjetsjenië heerst, verwijzen ze naar rapporten/verklaringen van Gannushkina en Tania Lokshina. Verder opperen ze dat de commissaris-generaal duidelijk stelt dat er sprake is van willekeur, met andere woorden dat het risico ingeval van terugkeer groot is om op een onmenselijke behandeling te rekenen. Het Commissariaat-generaal spreekt, aldus verzoekers, zelf van gefabriceerde beschuldigingen en het afdwingen van bekentenissen. Het is naar verzoekers' mening ook duidelijk dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeurigheid bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen. Of dat nu gebeurt door de Russische federatie zelf dan wel door de wettelijke vertegenwoordigers van de Russische federatie is volgens verzoekers van geen belang. Het feit of het nu Tsjetsjenen zijn die in het kader van de 'Tsjetsjenisering' dienen op te treden dan wel door rechtstreekse overheidsautoriteiten uit Moskou is, zo stellen ze, van geen belang bij de beoordeling van het risico ingeval van terugkeer. In verband met de "complexe situatie in Tsjetsjenië" en het feit dat er mensen vrijwillig zijn teruggekeerd, merken verzoekers op dat het land verzeild is geraakt in een staat van terreur met een nietsontziende geheime dienst die elke vorm van kritiek op Kadyrov beantwoordt met arrestatie en foltering en dat, verwijzend naar een getuigenis van N.N. tijdens de vredesweek 2008 (Pax Christi Vlaanderen), mensen volledig verlamd zijn van angst en zelfs intellectuelen elke vorm van

protest hebben opgegeven uit schrik voor hun leven. Volgens verzoekers oordeelde het Commissariaat-generaal indertijd na te zijn gecorrigeerd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie ernstig en precair is in Tsjetsjenië en dat de situatie van Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is. Het verhaal herhaalt zich, aldus verzoekers. Daarom, zo stellen ze, hoort het aan de Raad te controleren of het Commissariaat-generaal geen fout heeft begaan door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt. Immers, zo vervolgen ze, dient in het geval van twijfel bij de behandeling van een vrees minstens tijdelijk bescherming geboden te worden tot de beoordeling van de vrees zonder twijfel kan vastgesteld worden. Volgens hen is daarom de Europese richtlijn ingevoerd in het Belgische recht. Echter, zo stellen ze vast, wordt deze richtlijn, in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen, niet toegepast voor etnische Tsjetsjenen. Uiteraard is, aldus verzoekers, een verschillende toepassing van eenzelfde Europese richtlijn objectief niet verantwoord. Verzoekers laten vervolgens gelden dat sedert de definitieve beslissing met betrekking tot hun asielaanvraag de subsidiaire bescherming werd ingevoerd in België, meer bepaald op 10 oktober 2007, dit door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Europese Richtlijn 2004/83 met directe werking, dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte, de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde en het Vluchtelingenverdrag heeft geschonden en dat de motivering van de bestreden beslissingen derhalve volledig faalt. Volgens hen is het zo dat hun rechten in hun land van herkomst actueel niet gevrijwaard zijn, hetgeen, zo stellen ze, duidelijk blijkt uit het dossier en zelfs uit de informatie van Cedoca. Ze wijzen er dienaangaande ook op dat mevrouw Gannuskina, voorzitter van 'Memorial Rusland', recent bij een zitting van het Europees Parlement nog opriep om geen etnische Tsjetsjenen terug te sturen gelet op het hoge risico op schending van onder andere artikel 3 van het EVRM. Ze verwijzen eveneens naar *"de recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen zoals oa vermeldt in de nota van verwerende partij"*. Voorts laten verzoekers gelden dat de beslissing van het Commissariaat-generaal noch expliciet noch impliciet vaststelt dat *"de door de betrokken vreemdeling"* gegeven aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet ernstig zijn, dat de bestreden beslissingen aldus niet afdoende gemotiveerd zijn en dat, wat de standaardmotivatie over de situatie betreft, *"de informatie van verzoekende partij gevoegd aan het dossier is verouderd"*. Verzoekers zijn ook van mening dat verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Volgens hen bevatten de bestreden beslissingen enkel een algemene stijlformule en wordt puntje b inzake *"artikel 48"* niet goed behandeld. Verzoekers stellen verder dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden subsidiaire bescherming kan worden toegekend aan vreemdelingen die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en merken op dat de interpretatie van de gegevens hier niet langer een probleem is. Tenslotte, zo opperen ze, stelt het bericht ook dat er in Tsjetsjenië een situatie van *"straffeloosheid"* heerst. Derhalve vragen zij ondergeschikt om hen subsidiaire bescherming te verlenen om verder op het grondgebied te verblijven, minstens het onderzoek te herbevelen naar de subsidiaire bescherming gezien de gegevens van Cedoca vervat in het administratief dossier. Verzoekers merken voorts op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriatie kan, zo stellen ze, enkel een verzoek uitzonderlijk tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 van het EVRM bovendien niet in volheid getoetst worden. Het hoort, aldus verzoekers, derhalve aan de Raad dit te controleren zoals elke behoorlijke rechtsinstantie dit dient te doen. Er anders over oordelen zou volgens verzoekers een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM dat in asielzaken, zo stellen ze, wel degelijk van toepassing kan zijn. Vervijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, laten verzoekers voorts gelden dat het recht op leven gewaarborgd door artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM, waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd, maar bovendien, samen met het verbod op foltering voorzien in artikel 3 EVRM, één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen. Hoewel, zo vervolgen ze, de verdragsluitende Staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens noch de aanvullende protocollen ervan het recht op politiek asiel bevestigen, moet in principe nochtans worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, dit door foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is volgens verzoekers niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Ze voegen hier vervolgens nog aan toe dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie, hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat de bescherming die artikel 3 van het EVRM verzekert ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en dat, verwijzend naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, uitzetting bijgevolg artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang men een ernstig risico loopt op foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers, die opmerken dat ze nood

hebben aan een vorm van bescherming en dat de Raad dit in volheid van rechtsmacht dient te controleren nu hij daartoe alle mogelijkheden zou hebben, merken voorts op dat als de mensenrechtenorganisaties (zich) terugtrekken, het duidelijk is dat het risico op een onmenselijke behandeling meer dan reëel is. Zij verwijzen hiervoor naar een nieuwsbericht omtrent de stopzetting van de activiteiten van Memorial in Tsjetsjenië en besluiten dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot *“een onderzoek van alle feiten”* relevant voor deze zaak. Meer bepaald dient de Raad, aldus verzoekers, zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst.

4.2. Zoals hierboven werd gesteld, dient het beroep enkel te worden behandeld voor zover het betrekking heeft op eerste verzoeker.

4.3. Voor zover eerste verzoeker de schending van artikel 15, c) juncto artikel 2, e) van de Kwalificatierichtlijn, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging aanvoeren, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen de ingeroepen bepalingen en beginselen schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of –beginsel wordt aangeduid alsook de wijze waarop die rechtsregel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, vr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekers tegelijkertijd een schending aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven die de beslissingen onderbouwen, kennen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

4.5. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal is gestoeld op de vaststelling dat eerste verzoeker zich voor zijn asielaanvraag op dezelfde problemen beroept als zijn echtgenote, thans tweede verzoekster, in wier hoofde werd besloten tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus, zodat in zijnen hoofde evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

4.6. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker zich in beide verzoekschriften tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus volledig toespitst op de ernst van de situatie in Tsjetsjenië. Zijn uitvoerige betoog is echter, zo dient te worden opgemerkt, ter zake in zijn geheel niet dienstig, aangezien eerste verzoeker van de bij aanvang van en in de loop van hun asielprocedure steeds verklaard heeft dat hij en zijn gezin afkomstig zijn van en hun problemen zich situeren in Ingoesjetië (stuk 18, Vragenlijst DVZ, 9, p. 2; Verklaring, punt 9).

4.7. Eerste verzoeker beperkt zich tot het op algemene wijze schetsen van de problematische veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en tot het uiten van vage en algemene kritiek op het Commissariaat-generaal als zou die onder meer de bestreden beslissingen niet afdoende hebben gemotiveerd. Verzoeker brengt echter niets in tegen de verscheidene concrete motieven waarop de bestreden beslissingen steunen en gaat voorbij aan de pertinente motieven op grond waarvan de commissaris-generaal terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de echtgenote van eerste verzoeker. De beslissing die ten aanzien van zijn echtgenote werd genomen, maakt deel uit van het administratief dossier (stuk 3), zodat eerste verzoeker kennis kon nemen van de inhoud ervan. Deze motieven blijven derhalve gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

4.8. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van eerste verzoeker een reëel risico op ernstige

schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld. Eerste verzoeker kan dus niet voorhouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk worden getoetst.

4.9. in fine van het verzoekschrift vragen verzoekers hen “*de subsidiaire bescherming te verlenen om tijdelijk verder op het grondgebied te verblijven.*” Gelet op het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van de echtgenote van eerste verzoeker, waarop deze zich integraal baseert, kan eerste verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Eerste verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie in Ingoesjetië in het licht van artikel 48/4, §2, c) in een ander daglicht stellen. Zoals reeds werd opgemerkt, kan dus niet worden voorgehouden dat artikel 6 van het EVRM geschonden zou worden aangezien de artikelen 2 en 3 van het EVRM wel degelijk werden getoetst.

4.10. Waar eerste verzoeker beweert dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, merkt de Raad op dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek gaat bijgevolg niet op.

4.11. Verzoeker heeft geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.12. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voeren verzoekers aan dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in artikel 47 van het Handvest. Verzoekers zijn van mening dat zij recht hebben op een beroep met volle rechtsmacht, maar dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet. Ze wijzen dienaangaande op belangrijke ontwikkelingen in het mensenrechten-contentieux, met name de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Ze zijn ervan overtuigd dat deze belangrijke ontwikkeling gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Voorts citeren ze artikel 6 van het Verdrag van Maastricht zoals gewijzigd door het Verdrag van Lissabon, om vervolgens te stellen dat het Handvest in elk geval, in tegenstelling tot vroegere rechtspraak, wél bindende werking heeft. Verzoekers merken ook op dat de Raad volle rechtsmacht dient te hebben, doch thans niet voldoet aan deze vereiste. Verder merken ze op dat om invulling te geven aan artikel 47 van het Handvest verwezen kan worden naar jurisprudentie (van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens) inzake artikel 6 van het EVRM, welke ze vervolgens uitgebreid aanhalen. Voorts opperen ze dat in asielzaken de bewijsgaring en de beoordeling ervan in bijna alle gevallen doorslaggevend is, dat in tegenstelling tot hetgeen qua feiten wordt vermeld in het arrest Kingsley van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het hier niet gaat om een uiterst gespecialiseerde en technische bewijsgaring, maar om verklaringen van mensen welke beoordeeld worden op hun geloofwaardigheid en dat het beste bewijs dat een rechtbank met onderzoeksbevoegdheid zulks kan behandelen, uit het verleden blijkt, met name de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oftewel de voorganger van de Raad. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de procedure bij de Raad geenszins de rechten van verdediging en de volle rechtsmacht waarborgt. Ze merken dienaangaande op dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot een onderzoek van alle feiten relevant voor deze zaak. Meer bepaald, aldus verzoekers, dient de Raad zich ervan te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij terug zouden keren naar Tsjetsjenië. Verzoekers menen dat de rechten van verdediging geschonden

worden nu zij zich dienstig moeten kunnen verweren tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en deze mogelijkheid in casu verboden minstens niet voorzien is. Volgens verzoekers, die opmerken dat het ook vereist is dat het zou gaan om een eerlijk proces ofwel een 'fair trial', kan er geenszins sprake zijn van een processuele gelijkwaardigheid van partijen. Ze stellen hieromtrent dat zij enkel mondeling kunnen repliceren op de opmerkingen van het Commissariaat-generaal, doch dat van deze opmerkingen geen akte wordt genomen. Het past, aldus verzoekers, evenwel dat de verzoekende partij in asielzaken het laatste woord zou worden verleend. Verzoekers, die opmerken dat ofschoon het Commissariaat-generaal formeel door de wetgever wordt aanzien als een verwerende partij dit de facto niet het geval is, betogen voorts dat ze zich de facto tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal verweren. Derhalve, zo vervolgen zij, laken ze het feit dat zij in tegenstelling tot laatstgenoemde geen repliekmemoire kunnen indienen. Zulks maakt, aldus verzoekers, dat er geen processuele gelijkwaardigheid voorhanden is. Verzoekers verzoeken de Raad tot slot een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie te stellen welke luidt als volgt: *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen."* *"Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat"*.

4.13. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden."

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

"Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen."

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

4.14. Zoals reeds eerder aangehaald (zie punt 3.2.), blijkt uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Uit voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie over deze kwestie wordt verworpen.

4.15. Met betrekking tot de processuele gelijkwaardigheid van de partijen, wijst de Raad op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247). De door verzoekers gelibelleerde prejudiciële vraag is niet dienstig aangezien *in casu* geen antwoordbesluit van de lidstaat voorligt, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad merkt bijkomend op dat verzoekers in het kader van onderhavige procedure niet hebben gevraagd om schriftelijk te kunnen repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij. Ter terechtzitting werd hieromtrent geen opmerking gemaakt. Derhalve lijkt het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet vereist om over de vordering uitspraak te doen. In weerwil van verzoekers'

verzuchtingen besluit de Raad dat het beroep wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van “*full jurisdiction*”.

4.16. Wat tot slot verzoekers' betoog betreft dat de Raad zich ervan dient te vergewissen dat zij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar Tsjetsjenië, wordt opgemerkt dat de beoordeling in casu niet ten aanzien van Tsjetsjenië doch ten aanzien van Ingoesjetië dient te gebeuren en wordt verwezen naar hetgeen onder puntje 4.9. werd vastgesteld inzake verzoekers vraag om subsidiaire bescherming.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. RvV x / IV en RvV x / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de eerste verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de eerste verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

Het beroep wordt verworpen voor zover het betrekking heeft op de tweede en de derde verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN